

Benauwd

Benauwd

1. Met de vogels mee
2. Geluk in het leven
3. Meneer Cho
4. De kers op de taart

1. Met de vogels mee

Turend door het raam van zijn kamer zat hij er naar te staren, de gevederde beesten die zich oh zo vrij konden bewegen, gaan en staan waar ze wilden. Majestueuze afstammelingen van de dinosaurussen. Jean knipperde even, een zweetdruppel was van zijn blinkend voorhoofd naar beneden gerold, recht in zijn linkeroog. Het zweet brandde en hij wreef krachtig in zijn oog met zijn rechterwijsvinger. Shit, dacht hij bij zichzelf, nu hangt mijn gezicht vol bloed. Hij stapte weg van het raam en ging een krakende houten trap af naar beneden, door de living en de eetkamer naar de badkamer. Daar keek hij in de spiegel en inderdaad, een hele veeg bloed besmeurde zijn gezicht. Het bloed was afkomstig van Gianni, een oude schoolkameraad van Jean die even was langsgesproken om bij te praten. Het praten was al snel overgegaan in roepen en het roepen in duwen, hetgeen eindigde in slaan. Nu was Jean niet het type dat zomaar mensen een klap verkocht. Maar als je het gesprek begon met je seksleven met de ex van Jean uit de doeken te doen en je er dus op de koop toe niet voor bleek te schamen, zoals Gianni jammerlijk genoeg voor hem had gedaan, dan kon je hommeles verwachten. Niet dat er voor Gianni veel anderen de lakens hadden gedeeld met de ex van Jean, enkel Bartje. Maar die was zo slim geweest om Jean er niets van te zeggen. Gianni, in de hoop Jean wat te kunnen kalmeren, had dit wel gedaan en hem verteld hoe Bartje ettelijke keren Gina, de ex van Jean, alle hoeken van de kamer had laten zien. Jean nam een uitgebreide douche, droogde zich haastig af en kleepte zich aan, hij trok dezelfde kleren weer aan aangezien er daar geen bloed op hing. Hij ging snel terug naar zijn kamer en kuiste al het bloed op de grond op. Daarna wikkelde hij de handdoek stevig rond het hoofd van Gianni en opende hij zijn raam. Hij haalde het vliegenraam eruit en zette het op de grond. Even dacht Jean na. Als hij het lijk van Gianni door het raam naar beneden zou kieperen was er altijd wel de kans dat zijn buurman, die op een honderdtal

meter van Jean en zijn ouders woonde, dit zag. Jean besloot om te wachten tot het donker was, dan kon hij Gianni naar beneden laten vallen en daarna zijn lijk verder opruimen. Jean keek op zijn horloge en zag dat het al vier uur was. Binnen een uur zou zijn moeder thuiskomen met de boodschappen en aan de bereiding van het avondeten beginnen. Zijn vader was nog steeds druk bezig in de tuin. Jean, die vijftwintig jaar oud was, woonde nog samen met zijn ouders op een oud boerderijtje. Jos en Christa, respectievelijk zijn vader en moeder, waren allebei op pensioen. Jean hield zielsveel van hen, woonde erg graag waar hij woonde, trok een werkloosheidsuitkering en had eigenlijk alles wat zijn hartje begeerde. Het enige dat hij echt ten gronde haatte was zijn voornaam. Die klonk zó verschrikkelijk oubollig, vond hij. Had die idiote Gianni mij nu toch maar niet naar achteren geduwd, bedacht Jean zich terwijl hij terug zijn kamer uitwandelde en de trap afging naar beneden. Het had hem wel een enorme kick gegeven om die rotzak de kop in te beuken met zijn blote vuisten. “Is Gianni al weg?”, vroeg Jeans vader Jos wanneer die zijn zoon alleen de trap hoorde naar beneden komen. Jean schrok even, hij dacht immers dat zijn vader nog in de tuin was: “Eh, ja. Hij is daarjuist betrokken”. “Ik ga mij even wassen”, begon Jos over iets anders. “Oké”, antwoordde Jean. Hij ging naar buiten en spoelde zijn handen, die terug wat bevuild waren door het bloed op te kuisen, af in de regenton. Hierna ging Jean terug naar binnen en zette hij de tv in de living aan en nestelde zich in de zetel. Hij besloot om één van zijn opgenomen programma’s te bekijken in afwachting dat zijn moeder thuiskwam. “Anders was ik me morgen wel”, hoorde Jean zijn vader plots zeggen van achter zich. “Oké”, antwoordde Jean. Jos ging naast zijn zoon in de zetel zitten: “Mag er iets anders op?”. “Natuurlijk”, zei Jean en hij gaf de afstandsbediening aan zijn pa. Die zapte tot hij een documentaire over dieren vond waar ze beiden naar keken tot Christa arriveerde met haar boodschappen. “Ik zal haar maar gaan helpen met afladen”, zei Jos en hij stond recht uit de zetel. Stram slofte hij

weg uit de living. Jean zette de tv dan maar af en ging ook naar buiten. “Wat was het weeral druk in de winkels”, zuchtte Christa diep wanneer ze haar zoon zag. Zonder iets terug te zeggen gaf Jean haar een zoen vanboven op haar hoofd, Christa was namelijk een heel klein vrouwtje. Jean keek rond zich heen. Wat wonen we hier toch prachtig afgelegen, dacht hij bij zichzelf. Dan schoten er plots twee kleine zwermen vogels boven het huis, elk een andere koers volgend. Wat zou Jean graag één van hen zijn. Of gelijk welke andere soort vogel, als hij maar kon vliegen dan. Weg van alles, soms eens terugkerend, dan weer weg. Ongelimiterde vrijheid. “Is mijn auto al vast?”, onderbrak Christa plots haar zoon zijn gemijmer. “Ik denk het niet”, antwoordde Jean. Christa ging aan één van de deuren voelen en knikte. “Inderdaad”, zei ze terwijl ze terug naar binnen ging. Van achter het raam van de eetkamer deed ze haar auto op slot. Jean ging ook maar weer terug naar binnen. Hij besloot om voor het avondeten nog even naar zijn kamer te gaan. Wanneer hij bovenkwam lag Gianni’s levenloze lichaam er uiteraard nog steeds, de handdoek die Jean rond het hoofd had gewikkeld zag knalrood, donkerrood. Jean ging dwars in het midden van zijn bed liggen en tuurde naar het plafond. Dit bleef hij doen, bijna onbeweeglijk alsof hij een wassen beeld was, tot zijn moeder van onder aan de trap riep dat het eten klaar was. Jean stond op en haastte zich naar beneden waar hij zich zoals elke avond tegoed deed aan de kookkunsten van Christa.

Na de copieuze maaltijd ging Jean terug naar boven naar zijn kamer terwijl zijn ouders nog wat zaten te keuvelen aan tafel met elk een glaasje rode wijn. Het lijk van Gianni moest sowieso weg die avond, dus bedacht Jean in enkele minuten een plan. Hij opende het enige raam van zijn kamer, haalde de vliegenhor er uit en kieperde het lichaam naar beneden waar het met een doffe plof in het gras terecht kwam. Snel plaatste Jean de vliegenhor weer terug en sloot hij het raam, daarna haastte hij zich naar beneden en zei hij tegen zijn ouders: “Ik ga even naar de Polle”. Zijn ouders knikten. Polle was het enige café in zijn dorp en werd uitgebaat

door de Polle, officieel Paul Bremmers genaamd. Jean startte zijn wagen, een oude zwarte VW Polo, reed er mee tot aan de plaats waar Gianni's levenloze lichaam lag, stapte uit en sleurde het dode gewicht de koffer in. Hij keek even om zich heen voor hij instapte maar zag niemand. Snel karde hij verder. Jean reed naar een nabijgelegen bos, waarin er een geliefkoosd traject voor wandelaars kronkelde. Hij parkeerde zijn wagen langs de kant van de weg en keek of er niemand voorbijkwam voor of achter hem. Gelukkig lag alles er verlaten bij en dus sleepte hij Gianni's lijk uit de koffer, over de weg, het bos in. Jean sleurde het lijk achter zich aan met zijn ene hand en met de andere scheen hij met een zaklampapplicatie op zijn gsm voor zich uit. Eerst volgde hij het wandeltraject maar na ongeveer een tiental minuten stapte hij er van af. Hij kende het bos wel vrij goed maar nu het donker was had hij toch wat moeite om zich te oriënteren. Na een tijdje stopte hij en besloot dat dit ver genoeg van het wandelpad af was om de dode Gianni te dumpen. Uit de omgeving nam hij wat bladeren, takken, twijgjes, grond en alles wat hij maar kon vinden en gooide het over het lichaam. Hij verspreidde het zorgvuldig zodat je, zo meende hij, zelfs in het daglicht niet zou zien dat er een lijk lag. Vervolgens stapte Jean kordaat terug richting zijn wagen. Wanneer hij weer instapte dacht hij bij zichzelf dat Bartje ook eigenlijk wel hetzelfde verdiende als Gianni, als een zak stront ergens begraven worden in the middle of nowhere. De klootzakken, zei Jean in zichzelf. Opdat zijn ouders geen argwaan zouden krijgen van wat hij werkelijk gaan doen was, reed Jean dan maar effectief naar de Polle. Daar aangekomen parkeerde Jean zijn wagen langs de kant van de straat aan de overkant en ging hij naar binnen. "Ha Jean, alles goed?", begroette Paul Bremmers hem. "Voor mij een pint", antwoordde Jean hem. Paul knikte, tapte er één en zette deze op de toeg. Jean zette zich op een barkruk en nam een grote slok van de pint. Hij nam zijn gsm uit zijn broekzak en stuurde een sms naar Gina, zijn ex waarvan hij nog steeds de nummer in zijn telefoongeheugen had staan, om te vragen hoe het

met haar ging en of ze tijd had om eens af te spreken met hem. Lang moest Jean niet op een antwoord van haar wachten, terwijl hij zijn tweede pint bestelde trilde zijn gsm van een sms te krijgen van de geile slet. Jean trok zijn wenkbrauwen even op, Gina sms'te dat ze meteen van bij haar thuis vertrok en naar hem kwam op café. Jean lachte binnensmonds en kon niet wachten om haar nog eens een keer te neuken. Kwaad was hij niet op haar. Enkel op Gianni en Bartje, die hadden met hun poten van haar moeten afblijven. "Hallo", hoorde Jean bij het legen van zijn tweede pint Gina achter hem zeggen. Hij draaide zich om en knuffelde zijn ex stevig. "Van waar heb ik de eer dat je me nog eens vraagt?", Gina besefte maar al te goed dat zij aan de basis lag van hun relatiebreuk. Enerzijds door haar al te flirterige gedrag tegenover andere mannen telkens zij en Jean uitgingen. Anderzijds door het feit dat ze met momenten een regelrechte onuitstaanbare bitch was. "Zo maar, ik wou je nog eens zien", antwoordde Jean en gaf haar een zoen op de wang. Gina liep wat rood aan en nam plaats op de barkruk naast die van Jean. Ze legde haar hand op zijn been en kneep er zachtjes in, dit vond Jean wel fijn. Na ongeveer een uurtje daar zo te zitten stond Jean op: "Ik ben het hier beu, zin om even naar jouw thuis te gaan, Gina?". "Oh, dat is goed voor mij, goed idee", antwoordde ze. Samen gingen ze naar buiten nadat de Polle hen nog had toegeknikt. "Vertrek jij maar al vast, ik volg wel met mijn auto", zei Jean die wist en zag dat Gina met haar fiets was gekomen. Zij woonde ook helemaal niet ver van het café vandaan, een straat of drie verder. Gina vertrok dus met haar fiets en trapte stevig door, Jean wandelde op zijn gemak naar z'n wagen en stapte in. Even dacht hij nog aan Gianni, nu ja aan zijn lijk. Zou er echt niemand hem vinden? Als dat toch zou gebeuren was de kans natuurlijk wel miniem dat er een spoor naar hem zou leiden. Hij startte de wagen en begon langzaam richting het huis van Gina te rijden. Zij woonde eveneens nog samen met haar moeder, haar vader was eruit getrokken toen zij nog maar net tien was. De moeder van Gina, Elza, had het altijd erg betreurd dat de relatie